

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **D. T. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019 č. j. OAM-586/ZA-ZA11-HA12-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §

Shodu s prvopisem potvrzuje

13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o azylu*).

2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. Žalovaný si neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce konstatoval, že v rámci pohovoru prezentoval obavu v důsledku svých dluhů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil závěr, že z dostupných zpráv o zemi původu vyplývá, že měl k dispozici určité prostředky nápravy, které mohl využít k ochraně svých práv. Žalobce namítal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se jeho právům vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Dle žalobce posouzení žalovaného je v tomto ohledu zcela formální a naprosto nedostatečné a neodpovídá požadavkům vyplývajícím z judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou v žalobě označil. V případě tvrzeného pronásledování či hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob je hodnocení otázky dostupnosti vnitřní ochrany zcela stěžejní. Žalovaný však na řádné zjištění skutkového stavu v tomto směru rezignoval. Z těchto důvodů považuje napadené rozhodnutí ve vztahu k posouzení otázky faktické dostupnosti vnitřní ochrany před vážnou újmou za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V daných souvislostech žalobce citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu.
3. Žalobce dále vyslovil nesouhlas s argumentací žalovaného, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla podána čistě účelově s cílem legalizace jeho dalšího pobytu na území. Vyslovil názor, že v podstatě každá žádost o mezinárodní ochranu je podaná také s cílem legalizace pobytu žadatele na území České republiky, v důsledku toho, že zákon o azylu přiznává žadatelům právo setrvat na území do pravomocného rozhodnutí o jejich žádosti. I v daných souvislostech žalobce citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Poukázal na to, že žalobce ve své výpovědi nehovořil o žádných problémech ze strany vietnamských státních orgánů, které by v době před odjezdem z vlasti, příp. během své návštěvy vlasti v roce 2015, pociťoval. Výslovně potvrdil, že žádné problémy s vietnamskými státními orgány nikdy neměl. O uvedeném svědčí také skutečnost, že žalobci byl bez problému vydán 19. 5. 2017 nový cestovní doklad. Navíc on sám se výslovně nezmiňoval o svých obavách z případných protiprávních praktik vymáhání dlužné částky vietnamskými věřiteli. Nicméně uvedl, že po návratu do vlasti by nebyl schopen svůj dluh splácet. Obává se tedy, že by nedostal svému závazku dluhy věřitelům splatit. Možnost, že by se mohl obávat protiprávního jednání věřitelů, považuje správní orgán za hypotetickou. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce zemi původu opustil dobrovolně v roce 2008 za účelem podnikání na území České republiky. Vlast opustil na základě svobodného osobního rozhodnutí, nikoli jako uprchlík. Cílem jeho odjezdu bylo zlepšení jeho stávající ekonomické situace. Co se týče případného protiprávního jednání věřitelů, soukromých osob, které žalobci poskytly půjčku, žalovaný vyslovil názor, že žalobce má možnost se v případě potřeby obrátit s žádostí o pomoc ke státním domovským orgánům, jak vypovídají informace o zemi původu, pokud by skutečně došlo k jakémukoli protiprávnímu jednání ze strany těchto osob. Dle žalovaného se správní orgán řádně

vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu, a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalobce na výzvu soudu k postupu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání přes poučení nesdělil. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas.
6. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 30. 6. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 3. 7. 2019 pak poskytl údaje k této žádosti. V rámci těchto údajů a v následném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že ve vlasti byl naposledy někdy v roce 2015 a to na dovolené. Původně do České republiky přicestoval již v roce 2008, přijel podnikat. V té době disponoval vízem za účelem podnikání. Platnost jeho pobytových oprávnění skončila někdy v červenci 2017. Již dva roky v České republice pobývá nelegálně. Do své vlasti se vrátit nechce. Má tam dluh z titulu půjčky. Peníze si vypůjčil v roce 2015, když byl ve vlasti na dovolené. Od podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany si slibuje, že zde bude moci setrvat, co nejdéle to bude možné, aby zde mohl pracovat a vydělat si na splacení dluhu. Momentálně pracuje ve skladu pro své kamarády. Dělá příležitostné práce. S vietnamskými státními orgány, policií, soudy, armádou žádné problémy neměl. V případě návratu do vlasti by pro něho bylo těžké dluh splatit. Jeho žena a děti žijí ve Vietnamu. Tam má postavený dům za peníze ze zmíněné půjčky. Kdyby se musel vrátit, zřejmě by dům musel prodat a tak by měl peníze na úhradu zbytku dluhu. Kromě dluhu mu nic jiného v návratu do vlasti nebrání. Žalobce prohlásil, že během pohovoru uvedl úplné a pravdivé informace. Ve Vietnamu má dluh a není schopen ho splatit. Jiné důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá. Soud dále v podrobnostech odkazuje na zjištění z výpovědi žalobce, jak jsou tato uvedena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění z pohovoru s žalobcem korespondují s obsahem spisu a jsou správná.
7. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posuzování žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 31. 5. 2019, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, údaje o zemi Vietnam 2018, ze dne 28. 1. 2019. Žalovaný vycházel dále z výpovědi žalobce, z informací z Cizineckého informačního systému, z něhož zjistil, že dne 24. 5. 2017 byl žalobci udělen výjezdní příkaz.
8. Ze správního spisu se dále podává, že dne 31. 10. 2019 byla žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí výše uvedenými seznámit, vyjádřit se k nim či navrhnout další podklady rozhodnutí, a to ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce této možnosti nevyužil, nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí. Na dotaz právního orgánu, zda nechce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce odpověděl záporně.

9. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
10. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
11. Tvrdí-li žalobce, že se důvodně obává vycestování do své vlasti, neboť dluží tamějším věřitelům finanční částku a nebude schopen ji platit, pak se nejedná o azylově relevantní důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobce projevil obavu, že po návratu do vlasti nebude moci svůj dluh splácet. Podle setrvalé a rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky relevantní pro udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek č. j. 4 Azs 23/2003-65, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Během pohovoru žalobce potvrdil, že před svým odjezdem z vlasti neměl žádné potíže s vietnamskou státní mocí, naposledy byl ve vlasti v roce 2015 na dovolené. Žalobní námitka žalobce, že má obavy z jednání věřitelů s tím, že takovéto obavy mohou být za určitých okolností relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany a že se žalovaný nezabýval, zda by se mu dostalo efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů v případě újmy ze strany soukromých osob, krajský soud uvádí, že tato námitka se zcela míjí s tím, co žalobce sdělil správnímu orgánu v rámci žádosti a pohovoru a v rámci údajů, které poskytl správnímu orgánu. Žalobce nikdy nevyslovoval jakoukoli obavu z jednání soukromých osob a ani nikdy netvrdil, že by mu v této souvislosti ve Vietnamu státní orgány nebyly schopny poskytnout efektivní ochranu. Nicméně žalovaný na str. 5 se velmi detailně zabýval dostupností ochrany a pomoci ohroženým osobám, ať už osobám s různým postižením, menšinám, ženám a chudým, osobám nezaměstnaným, a v tomto směru si také opatřil příslušné podklady. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění mají podklad ve správním spise a soud se rovněž ztotožňuje se závěry žalovaného. Krajský soud dále uvádí, že za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 440/2004-53). Soud souhlasí s žalovaným, že obava z návratu žalobce do vlasti, týkající se případných praktik vymáhání dlužné částky ze strany soukromých osob, které mu ji poskytly, takovou státní represí rozhodně není. Kroky státních orgánů na ochranu před vážnou újmou lze mít za přiměřené a tudíž ochranu za poskytnutou, mj. tehdy, je-li ve státě, kam má být žadatel navrácen, zaveden účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 48/2008-57).

12. Ze správního spisu vyplynulo, že policie i bezpečnostní složky ve Vietnamu fungují a jsou úspěšné v udržování veřejného pořádku. Skutečnost, že existují problémy v oblasti dodržování zákonů či nižší efektivnost pomoci ze strany policie u případných problémů vzniklých mezi soukromými osobami, není azylově relevantní důvod.
13. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky rovněž nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 442/2005-43, č. j. 7 Azs 234/2005-48).
14. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
15. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. 02. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně